АВУЗО

ПРЕЗ ТРЪНИ КЪМ ЗВЕЗДИТЕ

Сборник стихове и проза

Плевен, 2023 г.

Първата платформа в България
от типа „печат при поискване“ от 2010 г.

Автор: Авузо
През тръни към звездите
Първо издание, Плевен 2023

Редактор: Никола Берчев
Оформление и дизайн корица: Никола Берчев
Издателство:
izdavam.com

ISBN 978-619-162-929-9

Информацията и изображенията са предоставени от автора.

СЪДЪРЖАНИЕ

Част първа: Въжделения и страсти (стихове с любовна тематика)

ПОСЛАНИЕ

Направих всичко, за да те забравя.
Внушавах си какво ли не дори,
но мисълта за теб не ме оставя
и все така ужасно ме гори.

Припомнях си софизми и максими,
зовях Сенека, Епикур, Левкип,
но стигнах пак до тези прости рими,
а трябваше, да - трябваше да бъдем “квит”.

Това, което не достига, е взаимност.
Да бъдеш сам във любовта е крах.
Не трябва да се моля за интимност,
но друг изход, за жалост, не видях.

Оставям правото на теб да съдиш.
Ако поискаш, можеш да ме съкрушиш.
Но можеш и щастлив да ме направиш.
И тъй - какво ли ще решиш?

РАЗОЧАРОВАНИЕ

Дали защото времето лекува
и най-дълбоките човешки рани,
но ти за мене повече не съществуваш
и не докосва образът ти мисълта ми.

Това, в което лунната пътека
видях да се оглежда отразена,
огряно от лъчите на зората
бе само локва - леко замразена.

Във тънката корица на леда
тя крие мимолетния си блясък.
Но лизне ли я дневна светлина,
изчезва той напълно, без остатък.

ИЗГУБЕНИ ДУШИ

Вселената за тях не е безкрайна.
Познанието също е със край.
А мъдростта - неприложима тайна.
Комуто трябва - нека я узнай.

Душите им изпълва пустота.
Лъч светъл в мислите им не прозира.
Неспирен бяг, от раждането до смъртта
в преследване на евтини кумири.

„Да пием, пеем и се веселим“ -
все тези “истини” безкрайно се повтарят.
Борба за власт, имот, пари -
но идва край и всичко тук остава.

Така тече животът - навици, инстинкти
бележат монотонния му път.
В блатата няма да намерите викинги -
тях океаните зоват.

МЕЧТАНИЕ

Не знам дали си руса или кестенява.
Цветът на твоите очи не знам,
но ми се струва, че отдавна те познавам
и че все някога ще те открия сам.

Понякога във мислите си разговарям
с тебе за хората и за света,
но идва миг, във който осъзнавам
със болка хубавата си мечта.

Дори и да ни раздели съдбата -
Fortuna caeca est – уви,
аз ще запазя ключа на мечтата
и някога ще те намеря, може би.

НА ЕДНА НЕПОЗНАТА

Аз знам, че ти за мене си достойна.
За теб достоен, може би, съм аз.
Но любовта - взаимна и безкрайна,
едва ли ще разцъфне между нас.

Ако е нужно със езика на поетите
да дам простор на мислите си днес,
това, което съм изложил във куплетите,
едва ли може да заслужи пълно “шест”.

Най-често с думата “любов” прикриваме
зовът на примитивните стремежи.
Но любовта е постижима за разбиране,
ако сами попаднем в златните ѝ мрежи.

Тогава, като ято птици в небосвода,
изчезват без следа сънят и лекотата,
с която казвахме преди по този повод:
“Любов ли? Това за мен е дума непозната.”

ПОЛЯРНОСТИ

Аз знам за щастието, че е мимолетно,
дори когато ни се иска да е вечно.
Но ако радост и тъга се сменят съответно,
да преживеем тъмната страна ще е по-лесно.

Добре е радостта да ни съпътства
поне във повечето от нещата.
Но щеше ли и тя изобщо да присъства
ако не се редуваше с тъгата?

Добро и лошо, радост и нещастие -
неща, които взаимно се обуславят.
Дори с това и да не сме съгласни,
те неизменно свързани ни се представят.

РАВНОСМЕТКА

Когато вечността на твоя праг похлопа
и разбереш, че дните ти са преброени,
преминал по трасето на живота
ще се изправиш пред съда на времето.

Какво направи ти ? - ще те попитат.
Спомогна ли за бъдещето, за прогреса
или увлечен от потока на мечтите
не си повдигнал своята завеса.

Ако ли примирен със кръста на съдбата
си свеждал флаг пред всяко изпитание,
пределно ясно е, че по въпроса със делата
не си изпълнил своето призвание.

Напразно е да молиш за отсрочка,
за реабилитация и прочие.
Присъдата ще бъде и след тебе “точка”.
А можеше да бъде многоточие…

ЗА СМИСЪЛА НА ЖИВОТА

Къде е краят на небитието,
в което ще ни отведе смъртта?
И оня миг, когато от небето
на Страшен съд тръби ще призоват?

Какво е нужно, за да сме уверени?
Какво е нужно, за да сме щастливи?
Не е ли вярата в това, че дните ни
са хранени с идеи справедливи?

Щастлив е който със надежда във душата
Посреща утрото на всеки светъл ден.
И не получил благосклонност от съдбата
заспива с нова блага мисъл озарен.

КРАТКА ЛЮБОВ

Дали се зора зазори или е слънце изгряло?
Нито се зора зазори, нито е слънце изгряло,
а се Ирина задава.

Къде отлитна, миг неповторим,
на пламенна любов и ласки нежни?
Наистина ли бях за теб любим,
а ти - любима моя ненагледна?

Като залутан пътник бродех по света.
Под свойта стряха ти ме подслони.
Във приказното царство на Венера
с веригите на любовта ме заплени.

С усмивка лъчезарна ти ме покори.
С глас ангелски слуха ми ти погали.
Невинната си прелест ми разкри
и в мен пожар неугасим запали.

Една любов прекрасна ти ми обеща.
В букет изящен свърза радостта ни.
Закле ми се във вярност до смъртта.
В море от ласки потопи скръбта ми.

Но бяха твърде кратки звездните ни дни.
И всяка радост се заплаща с мъка.

Затуй съдбата друга орис ни striкрои:
тя беше ни подготвила разлъка.

И като сън вълшебен всичко се стопи.
Разсеяха се сладките копнежи.
Сега дълбока скръб сърцето ми гнети.
Изгубени са всичките надежди.

Угасна в мрака моята добра звезда.
Изчезна щастието безвъзвратно.
Ще се завърне ли отново радостта?
Ще ме сългрее ли отново обичта ти?

Безкрайно надалеч си ти сега от мен.
Делят ни часове неизброими.
Без радост отминават ден след ден,
а чакат скръбния си ред години.

Не зная аз покой ни ден, ни нощ.
Мечтите ми към тебе все прелитат.
Съмнения и ревност като с нож
пробождат мислите ми неприкрито.

Съдбата зла без милост ми отне
оназ, що беше на сърцето ми любима.
Аз моля Бога - той да ми даде
утеха за скръбта неутешима.

ЖИВОТ В ОЧАКВАНЕ

Живот в очакване ми отреди съдбата.
В надежди сладки дните ми текат.
Да бъда вечно влюбен и мечтател.
Да бъда вечно със любов богат.

Покорно страдам в дните на раздяла.
Щастлив блаженствам в срещите си с теб.
За мъките си вчерашни в награда
безмерна обич чакам занапред.

Ела при мен, приятелко любима!
Ела и сгрей сърцето ми с любов.
Покой ми дай със обич несравнима.
И в ада с теб да сляза съм готов.

Тръгни към мене, моя нежна радост!
Живот ми дай със свойта светлина.
Изгрей за мен, звездице лъчезарна.
И ние пак ще бъдем влюбени деца.

ПТИЦАТА НА ЩАСТИЕТО

На злата орис вихърът съдбовен
неумолимо от сърцето ми те грабна.
Аз бях щастлив - сега зовът гръмовен
към мрачната обител ме приканва.

Мъчителният стон на самотата
със своята монотонност ме смразява.
Нестихващият прилив на тъгата
в потоци от сълзи ме задушава.

Един път птицата на щастието върху тебе каца.
Един път само любовта ни посещава.
Изпуснеш ли мига, отлита в небесата.
Напразно после ще я призоваваш.

В САМОТА

На самотата непрогледната тъма
с воал от безнадеждност ме обгръща.
В незнаен ужас мрак и пустота
като бездънна пропаст ме поглъщат.

Смразяващият зов на вечността
в гробовен хлад сърцето ми скована.
Тръбите на съдбата чрез смъртта
към мрачния покой ме призовават.

Лъжа безумна - туй е любовта.
Илюзия, мираж посред пустиня.
Мечти, надежди, трепетни слова,
а после - пустота и безнадеждност.

Примамва ни с възторг и красота.
Омайва ни със блянове чудесни,
а после ни захвърля в пропастта,
осъдени на мъки безпределни.

ИЗМЯНАТА

Ако това не се нарича мерзост
аз бих нарекъл утринна роса
ако във този миг на мене се излеят
калта и тинята, събрани от света.

Не ме моли сега да ти прощавам.
Ей Бога - той да ти прости
за низостта и подлата измяна,
на любовта с които ми отвърна ти.

От дълъг път при теб отново идвах.
Усмивката ти чакана ми даваше крила.
Ала жадуваната обич не намерих -
при друг гнездо си беше свила тя.

Сърцето, дето ми принадлежеше
завинаги - в живота и смъртта,
за чужди ласки пламенно туптеше,
забравило отдавна верността.

На благородството с измяна отговори.
За честността ми с подлост отплати.
Страстта безумна за да си запазиш
най-светлите си чувства угаси.

Любов несбъдната - с това се оправдаваш.
За сетен път “любим” ме назова.
Но аз дойдох - нима не го признаваш?
Защо да ме дочакаш не можа?

Съдбата щедра милостиво ти протегна
ръка приятелска - да те избави от калта,
но чистотата скоро ти дотегна -
да газиш в тинята родена си била.

С измамни думи и лъжливи клетви
ти в моето сърце се приюти.
Ала русалката - чаровна и приветна
внезапно във усойница се въплъти.

Една чудовищна измяна ми остави.
С престорени сълзи ме утеши.
Но можеш ли със нови авантюри
да отклониш съда на съвестта си ти?

Сега ми искаш прошка за греха си.
Но можеш ли да върнеш радостта,
която ми отне със подлостта си?
Съдбата може ли да ти прости това?

Порадвай се на новото си „щастие“.
Тръпни от страст във другите ръце.
Ала помни, че в ледените си обятия
нещастието вече те зове.

Ще дойде време и ще се покаеш,
но аз ще съм от погледа ти скрит,
за да те чуя и сълзите ти изтрия,
защото трябва да останем квит.

Възмездието за отровата в стрелата,
с която ти сърцето ми рани,
не е далеч - то чука на вратата.
Не ще избягаш, то ще отмъсти.

Сега се смей, но жребият е хвърлен:
Проклятието своя път пое.
На верността ми повикът прекършен
ще те преследва неотлъчно, без да спре.

ЗАВРЪЩАНЕ

Сърцето ми невидим огън сгрява.
Душата ми окрилена трепти.
На любовта нестихващият пламък
отново съживен във мен гори.

Отмина времето на скръб и отчаяние.
Забравени са дните на тъга.
Изчерпано е моето страдание.
При мен отново се завърна радостта.

В целувки сладки аз ще потопя
лика ти мил, в сърцето ми гравиран
от оня миг, след който на света
за мен от тебе няма по-красива.

СЪН

Сънувах сън,
че уж съм млад и влюбен
с най-прелестна любов

Възторжено,
с копнеж и малко ревност
дните ми течаха.

И смятах,
че това е моят дял.
Но се излъгах.

Събудих се.
С избистрен, хладен ум разбрах,
че срокът е отминал.

Свършени са дните.
Маслото във светилника ми
вече е към края.

Тогава в миг
страхът смени надеждата,
а пък съмнението-вярата.

Запитах се:
Ще издържим ли изпита
на времето?

Ако ли да - животът продължава.
Ако ли не - животът свършва:
почва съществуването.

СБОГУВАНЕ

Ако ми беше казала, че ме обичаш,
спокойно бъдещето бих дочакал
до оня миг, когато ще възкръсне
от пепелта нетленна, като феникс,
на любовта не стихналият пламък

Ако ме бе прегърнала, когато си отиде,
бих помнил допира на твойто тяло
и трепета на твоите гърди, когато,
в минутите на кратките ни срещи,
задъхана към мене се притискаш.

Ако ме бе целунала за сбогом,
бих носил с мен дъха на твойте устни
и оня аромат, със който боговете,
владеещи Олимп преди столетия,
живяли са във младост и безсмъртие.

Ако ми беше обещала, че ще бъдеш моя,
по-леко бих понесъл самотата
и мисълта за оня ден, когато,
на ревността през парещата болка
разбрах, че винаги ще те да обичам.

Но ти не каза, че ще бъдеш моя.
Не ме прегърна и не ме целуна.
Не каза също и че ме обичаш,
а само сведе поглед мълчаливо,
обърна се и си отиде.

ВИДЕНИЕ

Да беше сън - потънал би в забрава.
Да беше блян - не би ме наранил.
Не беше и измислена история.
Нито пък спомен стар и мил.

Единствено небесната апсара,
дошла от нищото през тайнствена врата,
да издълбае траен отпечатък
в скрижалите на паметта ми би могла.

С усмивка лъчезарна тя стои пред мен.
В бездънния си поглед ме поглъща.
Косите къдрави, като изящен орнамент,
лика божествен в мек овал обгръщат.

Венера Милоска, ако да беше оживяла,
или се беше въплътила във жена,
така неземна би ми се видяла.
Затуй и днес си спомням за съня.

ИМПРЕСИЯ

Бе ранно утро. И за кой ли път
ми се присънваше,
че любовта отново ме е посетила.

Събудих се. Денят започваше унило
с тъга по отлетялото видение.
Не беше първият, не ще е и последният.

Копнежът бързо щеше да изтлее,
за да възкръсне пак отново някой ден
от пепелта на миналите изживявания.

Станете вий, които сте се разделили
със вярата да възкресите своя плам.
Не са напразни вашите копнежи.

Но не възлагайте надежди на случайността,
а приемете и установете във закон
непоклатим стремеж към Безпределното.

Годините и месеците, за който днес скърбите,
са само миг в махалото на вечността.
Ала постигналите равновесие в душите
не са далеч от радостта и след смъртта.

РАЗДЕЛЕНИ ДУШИ

Какво от туй, че днес принадлежиш на друг?
Какво от туй, че тук съдбата ни е разделила?
Телата могат да не си принадлежат,
ала душите – кой ще ги разлъчи?

Аз знам, че друг сега със тебе е щастлив.
Аз знам, че другите ръце те галят.
Плътта ще изживее своя земен миг,
но чувствата – те няма да изтлеят.

Душите ни ще се отърсят от плътта
и от веригите на страстите - ненужно бреме
и като птици, пуснати на свобода,
ще полетят към звездните предели.

Там, не смущавани от светска суета,
без страст и ревност ще се срещнем с тебе
и по изстрадания път на любовта
ще се отправим към небесните селения.

ТРАНСЦЕДЕНТНО

Аз искам да се срещнем в друго време
или във друго измерение, където
ще сме отърсили железните окови.

Тогава ще сме далеч от всички хули.
Аз, може би, ще съм по-млад и силен,
а ти, навярно, ще си все тъй красива.

Там, нейде горе, сред висините,
ще те очаквам с душа разтворена,
за да се слеем в едно завинаги.

Там, дето вечна пролет царува
и няма грижи, печал и скърби
ще търсим заедно своето щастие.

Но сега друго не ми остава,
освен да чакам тихо, смирено
да изживея и този живот.

Та кога дойде Зовът Господен
да изоставя туй вехто тяло,
Бога да моля, за да си срещнем.

ФАТАЛНАТА ЖЕНА

Тя може да не е божествено красива,
дори със земна красота да не блести,
но крие в себе си онази прелест дива,
която кара мъжкото сърце да затупти.

Тя винаги е съблазнителна и мила.
Проявите на благородство у мъжа цени.
Ухажванията приема търпеливо,
но грубост и насилие не ще прости.

Дори и да не бъдеш склонен към романи
и да не си робувал сляпо на жени,
бъди уверен, че и с принципи отбрани
не си предпазен от властта ѝ ти.

Тя неусетно бързо мислите ти обладава,
макар да си се смятал несмутим.
Чувства угаснали от тлееща жарава
разпалва в огън буен и неугасим.

Както след горския пожар угасналото пепелище
остава много дни да тлее и искри,
така при любовта фатална множество са дните,
душата обгорена раните да заличи.

Дали девица, изкушена в минали животи,
обзета от злощастното желание за мъст,
сдобила се с чаровен магнетизъм
неустоимо запленява всеки срещнат мъж?

Или богиня - вездесъща и красива,
с кармичен дълг пред своята съдба,
във земен облик се е въплътила
да всява смут във мъжките сърца?

Така фаталната жена с омайна сила
и скрита власт, що пламенно зове,
макар и тя самата да не е щастлива
неумолимо покорява множество мъже.

ВДЪХНОВЕНИЕ

Не позволявай да изстине огънят на вдъхновението.
Разпалвай непрестанно пламъка му чист.
То води сигурно през прага на вълнението
към точния баланс на всеки стих.

Поетът трябва винаги да бъде влюбен
или с ненавист люта да пламти.
Без любовта или омразата поетът е изгубен.
Гласът на лирата във него няма да звучи.

Затуй усмивката си, прелестна и мила,
със погледа си лъчезарен ми дари.
Те вдъхват в мен онази чудодейна сила
която кара изворът на вдъхновението да струи.

Да бъдем уравновесени мъдростта ни повелява.
Но без емоции поезията не върви.
Така поетът и мъдрецът в мен се съчетават,
когато пламъкът на любовта гори.

ВЕЧНО И ПРЕХОДНО

Не съжалявайте, ако загубите пари -
с пари Небесните врата не се отварят.
Не съжалявайте, ако домът ви изгори -
с товар излишен на гърба не ходи планинарят.

Не съжалявайте за посребрените коси -
човешката душа не остарява и не побелява.
Не съжалявайте за преживените беди -
те кармата на бъдещите дни по-лека правят.

Не съжалявайте за неизпитани наслади -
дългът срещу насладите преумножен се връща.
Не съжалявайте за незавидното си здраве -
чрез болката духът към Бога се обръща.

Ала достоен за окайване е само този,
чиито сетива за Истината са закрити.
И който заслепен от бляскави илюзии,
се лута из безкрайните житейски лабиринти.

ИНТЕРНЕТ

Благословен да е завинаги Компютърът!
И да пребъде вечно Интернет,
във който можем да общуваме свободно
с приятели отвсякъде безчет.

Там никой никого със поглед не визира
дали е грозен или е красив.
В костюм луксозен ли е или с риза,
с къдрици буйни или пък плешив.

А който има дарба за изкуство и поезия
и стихове умело може да реди,
той неусетно и без всякаква стратегия
между творците скоро ще се нареди.

Сега дори и слънцето да спре да грее
или планетата да се покрие с лед,
все пак ще има за какво да се живее,
щом на света все още има Интернет.

Част втора: В лъчите на Живата етика (стихове с окултна тематика).

УЧИТЕЛЯТ

Не всеки би понесъл бремето да е Учител.
Не всеки може да заслужи да е ученик.
Но докогато има на света Учители и ученици,
в застой духът човешки няма да заспи.

Дори и да не е те обучавал Йог-ананда
и да не си живял години във ашрам,
бъди уверен, че Учителят е с тебе непрестанно,
щом духом винаги и ти си с Него сам.

Невидим, Той те наблюдава без да знаеш
и чака оня миг, когато ти ще си готов
пред блясъка на Истината да застанеш,
почувствал ясно дълго чакания Зов.

Той никога не укорява и не отегчава,
макар и някога да ти изглежда строг,
но ако преданост и твърдост му покажеш,
застъпник сигурен ще имаш ти пред Бог.

От сили тъмни и опасни Той ще те опази.
Искра от своя огън жив ще ти даде.

Щит най-надежден ще е от стрелите вражи.
До извора на мъдростта си ще те отведе.

Той може да не е във този свят, ала е вечно жив.
С небесна Благодат, заслужиш ли, ще те поръси.
Но трябва само да си много търпелив
и да успееш да запазиш верността си.

В сърцето и дома си най-добрия кът
вий, ученици, за Учителя си запазете.
Той може да почука на вратата всеки път,
когато го очаквате. Така че, бдете!

СМЪРТТА (ПРЕХОДЪТ)

Тя неотклонен страж е на душите наши.
И като сянка вечно ни следи.
Със мрачния си облик все ни плаши.
С присъствието си наблизо ни гнети.

За вярващия е представяне пред Бога.
За атеиста - мрак и сън дълбок.
За праведните - път към райските чертози.
За грешните - възмездие и съд жесток.

В прегръдка топла тя едни приема,
а други сграбчва в ледени обятия.
За някого е като майка и любима,
но други я посрещат със проклятие.

При някой идва със усмивка мила,
за други е озъбена и страшна.
Едни погалва нежно и грижливо,
а други с костеливи пръсти хваща.

Така едни със страх, а други със надежда
посрещали са неизбежния завършек
на земните си грижи и премеждия,
когато жизненият полет е прекършен.

Ала откакто свят светува не един адепт,
постигнал висша мъдрост и прозрение,
ни е оставил своя свят завет:
че за душата няма смърт и няма тление.

Тя съществува вечно и не подлежи
на разрушение или пък на промяна.
И няма земна сила, дето да ѝ навреди
с оръжие, вода, студ или пламък.

Неканената гостенка безстрашно приемете.
Тя идва със заръка да ви отведе
в прекрасния Ефирен свят, където
духът без болести и немощ ще расте.

А като дойде времето отново на Земята
ти в друго ново тяло да се въплътиш,
то с устрема предишен на душата
във новото си битие ще се внедриш.

И ако някога си имал на света любими
или пък близки на духа ти същества,
то знай, че те отново ще са тук със тебе,
насочвани от Кармата през вечността.

КАРМА

Като Дамоклев меч тя винаги виси над нас.
Отмерва всеки миг с везните на Темида.
Постъпки, мисли, чувства и слова
незаличимо вписва в вечния регистър.

Безстрастен съдник на отминали дела.
С цветя и тръни пътя ни постила.
С приятели и врагове ни среща пак,
след като някога съдбите ни е сплела.

Така сеячът на добри и здрави семена
заслужен урожай от Благодат ще жъне,
но който на подобните си готви участ зла,
сам в ямата, която е изровил, ще потъне.

Не удар на съдбата зла, не отмъщение,
а ехото на собствения гневен глас,
изрекъл хула, клевета или проклятие,
усилено се връща неизменно пак при нас.

И ако днес съдбата щедро те обгръща
с пари, любов, талант или късмет,
то знай, че заем с лихвите се връща
и за полученото ще дължиш отчет.

Не даром всичко тука ни се дава.
Не без отчетно пеем или пък скърбим.
Но който на земята “даром” получава,
ще трябва двойно своя дълг да заплати.

За празните мечти и блянове не чакайте награда.
Делата, думите и мислите – те дават плод.
И не награда - вещо право ще е радостта,
когато пътят на духа отвежда към възход.

Затуй с постелка мека днес леглото
си застели, за да не трябва да лежиш
на тръни и бодли върху земята гола,
дългът пред кармата докато издължиш.

Сън кратък е животът на земята
и няма спирка за човешката душа,
докато, заблудена сред тълпата,
живее в плен на страстите си тя.

И като Сизиф вечно устремена
нагоре към върха, със труд и пот,
тя с бремето на кармата унаследена
започва отначало всеки нов живот.

Ала от всеки сблъсък или съпротива
духът излиза все по-закален,
защото Еволюцията без борба замира
и без препятствия не можем да растем.

ЙЕРАРХИЯТА (БОГ)

Народните предания от векове разказват
за ангели-хранители, за пратеници божии,
които в дни на изпитания пред нас показват
пътеката, която ако следваме, ще се избавим.

Но тези покровители не са самата свята Мощ.
Над тях стои и движи всичко сила по-могъща,
която пръска Светлина в космическата нощ
и заблудените души към бащиния дом завръща.

Тя бди и направлява хората по праведния Път.
На унижените и оскърбените утеха дава.
На тънещите в мрак изпраща Словото във плът.
На жадните за мъдрост просветление дарява.

Пред нея са треперели или изпадали в екстаз.
Покланяли са се и са се молили горещо.
На нея са се уповавали в най-труден час.
Очаквали са прошка за деянията грешни.

Варуна, Вотан, Тангра, Митра или Ра,
Серапис, Йехова, Озирис и Изида -
с различни атрибути, с разни имена,
ала зад тях - все същата неизмерима сила.

Брахман, Параматман, Върховен личен бог,
безличен Абсолют, Творец или Душа всеобща,
понявга благосклонен, други път жесток,
създател и крепител на света с десница мощна.

Така във Ведите и Стария Завет,
в Махабхарата, Зенд-Авеста, Илиада,
в свещени книги и предания безчет
най-първият и най-последният ни се представя.

Безстрастен съдник на човешките дела -
добри и лоши, но и не свършени добри.
Роса живителна за кълнещите семена.
Вихрушка огнена - за плевелите зли.

Безформен, вечен, безначален, вездесъщ.
Недостижим за сляпо служещите на тъмата.
Ала на следващите неотклонно праведния път,
Той в Облика си най-прекрасен се показва.

Тъй както стълбата на Яков с всяко стъпало́
издига към Небето стъпилия върху нея,
така Йерархията на всемирното добро
насочва пътя на духа към Висшите предели.

На тях, преодолелите желанията на плътта,
освободените от гордост, самолюбие и алчност,
избрали Пътя каменист и стръмен към върха,
са отредени Вечността и Божието царство.

И ако някой във неволи, бедствия и самота
зов искрен към Йерархията сам отправи,
то помощта - безмълвна или във слова
в решаващия миг не ще да се забави.

ОТВЪДНИЯТ СВЯТ

Отдавна още, във епохи най-отдалечени,
пророци праведни, отшелници и риши,
аскети строги, и монаси, и дервиши
постигнали са истина неоспорима:
че “над земята“ свят невидим има.

Той съществува и не съществува -
царство на сенки и на привидения.
За някой - свята истина, за други пък лъжа.
Убежище от всякакви тежнения
или каторга за човешката душа.

Отдолу – ад, отгоре – рай, чистилище в средата.
Но не за “златната среда” говорим тука
или за “пътя златен”, начертан от Татхагата,
а за онази област, сумрачна и глуха,
в която „не горещите”и „не студени”пребивават.

За праведните – Рай: с прекрасни плодове и птици,
реки от мляко, масло, мед или нектар;
постелки меки, дългокоси пламенни девици –
приготвени от Йехова или Аллаха в дар
за благочестивите и вярващите в своя Господ'ар.

Зелени пасища, потоци бистри и пенливи,
свещени дойни крави – за млекò и гхии,
пастири с флейти, увенчани гопи,
танцуващи в захлас на лунна светлина –
за предано-отдадените, жертващи храна.

За не позналите молитва, пост и благочестие
лъжци, крадци, убийци и прелюбодейци –
казани врящи със катран сред дим от сяра,
където виковете им за милост само нови мъки
все по-ужасни и болезнени ще им добавят.

Така религиозната фантазия с картини страшни
на мъки нечовешки и сега заплашва
чедата божии, отдали се на Сатаната.
Или с примамливи и чувствени наслади
към праведност и непорочност ги приканва.

Ала наред с познатите ни догми и легенди,
създадени да вдъхват страх или надежди
сред не налучкалата праведния път тълпа,
за търсещите истинската Светлина
доктрина друга, много по-богата има.

За Свят обширен, светъл и красив,
където вечният стремеж към Истината свята -

преследван, поругаван и подтискан на земята -
освободен от плътските си букаи
се устремява без баласт към звездни висоти.

Там също има планини, реки, морета
(защото “както на земята, тъй и на небето”)
и градове във светлини, и слънчеви зари,
но и сумрачни области, лишени от лъчи,
където не виделите духовна светлина
във сън до новото си раждане ще пребивават.

Но съградилите си дом с основи здрави,
с духовен устрем срещнали “смъртта”,
във облик нов живота продължават;
талант и сили неуморно като влагат
в труда безкористен намират радостта.

Там всеки облика си с мисъл сътворява
и ако този орган в някого е неразвит -
поради слаба употреба в земния му бит,
той ням и глух задълго ще остане,
ако застъпник и водач пред него не застане.

Затуй с тържествен устрем от сега се запасете.
Те ключ вълшебен са за тежките врати
и “Царството небесно” тутакси отварят

на чистите сърца, лишени от поквара,
щом пламъкът на любовта във тях гори.

А дойде ли часът, “покойниците” близки изпратете
не с погребален звън и траурни слова,
а с пожелание “на добър път” и химн тържествен,
за да не бъде поривът към Светлина естествен
на вечната душа прекършен от скръбта.

САТАНАТА (ЛУЦИФЕР)

Той някога е бил възвишен светъл дух,
наречен Луцифер – за облика си лъчезарен.
Дошъл от Висши светове преди епохи тук,
но бил със суета и властолюбие покварен.

От светъл принц той станал княз жесток
на мрака, злото и всеобщата разруха.
Хармонията на света със хаос най-дълбок
решил да замени, за да пребъде тука.

Така от ангел Светлоносец станал Сатана-
хилядолетен зъл властител на Земята,
обрекъл този свят да тъне в мрачина,
докато новия Спасител не дочака.

Вместо блажени бъднини - живот не лек
отрежда на човеците по пътя на раздора.
В заблуда и невежество от век на век
държи умело сляпо вярващите хора.

Вместо към райски висини - към ад дълбок
от времето на Атлантида той Земята води.
Ала печалната съдба на този стар народ
поука трябва да е за сегашните народи.

Че всяка прекомерна гордост или страст,
природните стихии силно разбунтува
и ако разумът над тях не придобие власт,
той няма дълго над материята да царува.

Но има Сила похода на тъмните да спре
и да прогони Луцифер от земните предели:
Архангел Михаил от същата звезда дойде,
родила Сатаната, но и Братята му Бели.

Така завършекът на тъмната епоха зла
с Армагедон открива ерата крилата,
в която вечната борба за хляб и свобода
ще бъде само от изкуството позната.

Тогава мечът ще се прекове на плуг.
Реката на Живота ще пои полята.
Сам Бог ни обеща да бъде Раят тук.
Мир, труд и радост ще царуват на Земята.

ХРИСТОС

За Неговото естество светът все още спори:
дали е Божи Син, Адепт или Благословен Учител.
Но да познае Истината може само този,
който по пътя трънен на “Голгота”вече е преминал.

Със мисията си да носи на Земята Благодат
Той неведнъж, в различни облици, сред хората е слизал,
когато Златният телец, със своята отровна смрад,
сърцата вкаменени на човеците от Бога е закривал.

Той слезе сред света, ала светът Го не прие,
макар и да очакваха от много векове Спасител.
Възвърна правото на грешните човеци да са Богове,
след като някога напуснаха позорно Святата Обител.

Като достоен син, със силата на своя Бог-Баща,
извърши много чудеса и хиляди нахрани.
Над морските вълни и ветрове показа си властта,
когато тръгна сам и ученика си да ходи по вода покани.

На тънещите в мрак и смъртна сянка даде Светлина.
На унижените и страдащите отреди блаженство.
Отдавайки живота си на кръста победи смъртта.
Показа пътя стръмен към духовно съвършенство.

Да бъде винаги със нас, до края на века, ни обеща,
ако успеем да обичаме и своите, и враговете.
И към Живота вечен, в Царството Му, Тесните врата,
ако на гладните и жадните от своето дадете.

Руган, бичуван и с венец от тръни увенчан
с “Прости им, Отче!” се изправи пред тълпата.
Ала чедата блудни Израилеви, за вечен срам,
се бяха врекли за слуги на Сатаната.

Сега Те чакаме отново и ще те следваме, Владико,
защото само Ти си Пътя и Живота, Истината свята.
И ще те срещнем пак с “Осанна”, ала без “Разпни го”,
издигнал меча на Духа, за вечен мир и радост на Земята.

Част трета: Философията на окултизма такава, каквато ни се представя в Посланията на Учителите от Шамбала.

„И тъй, всеки, който чуе тия Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара;

и заваля дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; но тя не падна, защото бе основана на канара.

И всеки, който чуе тези Мои думи и не ги изпълнява, ще се оприличи на неразумен човек, който построи къщата си на пясък;

и заваля дъждът, придойдоха реките и духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; и тя падна, и падането ѝ бе голямо.“

(Евангелие от Матей, гл.7, стих.24-27)

1. В Записите на Е.И.Рерих (Агни йога)

Откакто съществува, човечеството си е задавало въпросите:

Кой е човекът, откъде идва и накъде отива?

Разполага ли той с възможност за избор или животът му се определя от сили и обстоятелства, стоящи извън обсега на свободната му воля?

Има ли живот след смъртта и какво представлява отвъдният свят?

Носи ли всеки отделен индивид някаква отговорност за делата си и кой определя мярката за оценка на постъпките му?

Кой е Съзидателят, Разрушителят и Крепителят на цялото Мироздание и какво е неговото Битие?

Може ли земният човек да общува с по-горните етажи от Йерархията на духовете (душите) и при какви условия?

Векове и хилядолетия отговорите на тези въпроси са били съкровена тайна и са се предавали само от Учител на ученик след дълъг период на изпитания. Но сега пред нас са Посланията на един Световен Учител, които дават отговор както на всички тези, така и на множество други въпроси, които всеки събуден за търсенето на Истината си е задавал или все някога ще си зададе по време на някое от поредните си пребивавания на Земята.

Ние подбрахме и съставихме един тематичен сборник с извадки от Записите на Е.И.Рерих под заглавието «По пътя на Шамбала или Заветът на Архатите», който представлява едно съкратено излагане на някои основни положения от Посланията към човечеството на Учителя Мория, известни под

наименованието Агни йога, Жива етика или Учение за живота. Тези Послания са дадени на Света с благоволението на Главата на Духовната иерархия на планетата и са изложени в 13(14) тематично не напълно обособени книги, издадени през 20-те и 30-те години в различни страни на Европа. В изданието на Руския духовен център от 1992 г. тези книги обхващат над 2000 страници. Една толкова значителна по обем и така богата по тематика информация изисква не малко усилия и време дори за съвсем повърхностно запознаване, във връзка с което сам почитаемият Махатма препоръчва: "Правилно е да се възлага на сътрудниците да събират от книгите на Учението отделни задания. При това те ще прочетат книгите по-внимателно и ще помислят кое принадлежи към даденото задание. По-късно ще могат да се съставят и не големи (печатни) издания. Учението на Живата етика е необходимо за всички слоеве от населението. За това от начало могат да се подберат по-простите положения, а след това да се премине към изискващите предварителни познания. По този начин хората ще придобиват все по-голяма устременост в разбирането на духовния живот». Следователно Учителят Мория препоръчва на последователите и сътрудниците си с познавателна цел да подбират отделни по-лесно разбираеми или по-важни теми от Учението и да ги разпространяват като от¬делни брошури или по-големи книги. Това ще бъде особено полезно за онези хора, които за първи път се срещат с това Учение и желаят по-бързо да придобият една най-обща представа за неговите основи. Самият подбор на темите, както и подреждането на цитатите вътре в тях, подлежи на по-нататъшно усъвършенстване и доизглаждане, с която задача могат да се заемат и други последователи на Агни йога, разбира се, съобразно техния интерес и компететност. Няма съмнение, че предложената работа ще е само едно начало на нови, по-прецизни и по-

разнообразни подборки от всеобхватното Учение на Живата етика, чиято тематика в това отношение е практически неизчерпаема. Остава открит въпросът и за неговото сравнително изучаване и съпоставяне с другите духовни Учения на човечеството, предадени му от неговите по-старши Братя през вековете. Единствено по този начин обществото ще се избави от неверието, фанатизма, алчността, егоизма и другите язви на ума, които му пречат да тръгне по единствено правилния и отреден му от еволюцията път нагоре, към безпределното съществуване.

Всички духовни Учения на човечеството разглеждат човешкия индивид като изграден най-общо от една основна, неразрушима и вечна субстанция, известна на повечето от хората като душа и една или повече по-нетрайни и временни обвивки или придатъци, обозначавани като тяло, евентуално разделяно на физическо, астрално, ментално и пр. Еволюцията на човека, като се започне от Сътворението, което все още остава за науката една съкровена тайна, би могла да се придвижва по две основни направления: Първото е ако се вземе за начало физическото тяло, чрез постепенното му обогатяване и одухотворяване с нови, все по-съвършени и по-фини обвивки или качества, в центъра на които е енергетичната същност на индивида или душата. Второто направление има за основа душата или духа, към който постепенно се наслагват все по-грубите и примитивни обвивки или тела, достигайки до физическото тяло или плътта, като най-нетрайната и обременяваща част на Божието подобие, станала причина за всичките му беди и нещастия от момента на сътворението и до сега. Тези два пътя са възможни както за еволюцията на човешката раса като цяло, така и за развитието на всяка отделна личност, в която са заложени предпоставки както за развиване на Божествените ѝ качества, така и за изпадане във властта

на илюзията, т.е. на плътта. Старозаветният разказ за сътворението и грехопадението е отражение на тази двойственост в същността на човешкото същество, даваща му свободата на избор по кой от двата възможнм пътя да поеме: по пътя на духовного извисяване, водещ до пълно разгръщане на всичките му запожби и приравняващ го по величие с неговия създател или създатели, или по пътя на духовната деградация и разложение, водещ до приковаването му към материята и в крайна сметка кьм окончателното му разлъчване с отредената му от еволюцията съдба. По този повод е казано: "Влезте през тесните врата, защото широки са вратата и просторен е пьтят, който води към погибел и мнозина ги преминават, но тесни са вратата и стръмен е пътят, който води към живота и малцина ги намират." (Ев.от Матей: 7;13,14) Този план на устройство и развитие на човешката индивидуалност предполага закономерно и съответни условия за съществуване, което се осигурява от наличието на съпътстваща, сродна на даденото телесно ниво или равнище на духовност организираност на пространството, обозначавана съответно като материален или земен, и астрален или надземен свят. Астралният свят е достъпен за болшинството от хората (и то за кратко време) само по време на сън или за различен срок от време след окончателното прекратяване функциите на физическото тяло, т.е. след смъртта, от където и това състояние се възприема като задгробно и много съмнително. В Книгите на Агни Йога се употребяват понятията астрален, ефирен и, най-често, тънък, в смисъл на изтънчен, фин свят, отнасящи се до това ниво на организация на пространството и материята, в което задължително пребивават след напускането на физическото си тяло всички човешки индивиди. Но има Духовни Индивидуалности в историята на Земята, които поради лични заслуги или по призвание са придобили

възможност или способност още приживе, във физическото си тяло да влезат в допир било спонтанно, било по желание с невидимия, по-сложно организиран и по-висш свят на извън телесното съществуване. Някои са осъществили контакт и с конкретни обитатели от Надземния свят и са получили определена информация за неговото устройство и за еволюцията на човешката индивидуалност. Обемът на тази информация в повечето случаи е ограничен, а понякога и прекалено оскъден, за да позволява създаването на някаква по-пълна представа за цялостното устройство на невидимия свят. По тази причина и описанията му в повечето случаи са доста неясни и противоречиви, което всява съмнение и неверие в тяхната достоверност. Съществуват огромен брой книги с описания и практически напътствия за връзка с Отвъдния свят, обединявани под названията окултни, херметични, мистични и други такива, без да се смятат Свещените писания и Завети на човечеството, стоящи в основата на всички световни религии в днешно време. Особено масово се пропагандират в нашия свят различни методики на окултизма под общия етикет «йога». Но болшинството от практиките на тези окултни школи в действителност не водят по пътя на истинското духовно развитие и усъвършенстване, имащо като крайна цел или, по-точно, като резултат най-общо изживяване на кармата. Дори напротив: по-голямата част от тези практики и системи по същество задълбочават и усложняват кармичната обвързаност на човека, защото са насочени преди всичко към придобиването на някакво собствено предимство, което не е нищо друго освен егоизъм и самолюбие. Докато именно освобождаването от егоизма е първото и решаващо условие за въздействие върху кармата.

Много пъти са се явявали на Земята големите духовни Учители и много пъти са били предавани на

човечеството истинските духовни знания, но хората много трудно са успявали да съхранят в промеждутъците мужду тяхното появяване волята и желанието си за праведен живот. Мнозинството не устоява на изкушенията на суетата и плътските желания и попада във властта на илюзията, забравяйки истинската си същност и загубвайки от погледа истинската си цел. Затова се налага високо издигналите се по духовната стълбица Духове периодично да изпращат отново своите Послания към човечеството, разбира се, съобразени с преобладаващото ниво на съзнанието в момента. Появяването на всяко ново Послание или Учение не изключва изцяло значението на предишните, но се издига върху тяхната основа и, следователно, притежава по-широк обхват. Затова всяко фанатизирано и сляпо робуване на отживели времето си догми, както и отричане възможността за тяхното обновление и развитие означава да се противодейства на процеса на еволюцията, което е равностойно на вероятността да се спре движението на един ледник: и в двата случая противодействуващият ще бъде прегазен. Същевременно устременият към Истината трябва да съумее да се разграничи от многобройните лъжеучители и техните "учения", подвластни на егоизма и алчността и водещи своите последователи със сигурност надолу. Не е възможно слепец да води слепеца, защото и двамата ще паднат в ямата. В това отношение може да се приеме, че единственият достоверен критерий за истиността на едно учение е отношението му към Йерархията на Светлината, т.е. връзката му с духовната Йерархия на човечеството. Неизброими са звената във веригата на ученическата последователност, в която всеки Учител е същевременно и ученик, а всеки ученик, на свой ред, разполага с всички възможности, когато му дойде времето, да стане и той Учител. Много философски теории са съществували и са били забравени през вековете, но постулатите на Хермес,

беседите на Кришна, притчите на Буда и поученията на Христос никога няма да бъдат забравени, нито ще загубят значението си, защото произлизат от Източника на човешката мъдрост, а не са плод на осакатеното мислене и словесните спекулации на някой книжен учен или религиозен фанатик. Дори и народното духотворчество в своите прозрения стой по-високо от много, често налагани със сила, идейни конструкции, претендиращи, че са се добрали до сърцевината на Битието, а в действителност само блуждаещи пипнешком по повърхността на материалната очевидност, без дори и да се докосват до истините на окултизма и науката за духа.

Източната философия използва понятието «майя», което мнозина възприемат неправилно като отнасящо се изобщо до съществуването на материалния свят, който едва ли не се представя като продукт изцяло на сетивния ум, т.е. като въображаем. Това разбиране е отражение на многовековната и непримирима борба между идеализма и материализма във философията, основаваща се, както и самата им философия, единствено на умозрителни спекулации и представляваща “преливане на пусто в празно”. Така се е стигнало до абсурдното противопоставяне на материята и съзнанието и до различния им приоритет в зависимост от личните предпочитания или възпитание на съответния "мислител", като в много от случаите приобщаването към едната или другата крайност се е диктувало единствено от егоистични съображения, но не и от някакви твърди материални доказателства или интуитивни прозрения. По този начин грубото материалистично възприемане на света е способствало, рамо до рамо с фанатизираното религиозно схващане, за задушаването на всяко научно обосновано и логично разбиране на еволюционните закони, стоящи в основата на съществуването на цялото мироздание. Така материализмът и идеализмът се представят като двете

страни на една и съща монета, на¬речена глупост, невежество и суета. В действителност и материята, и съзнанието, и духът представляват различии нива на организация на всеначалната енергия, която в процеса на своето разгръщане при сътворението се е разслоила според относителната си значимост, давайки начало съответно на материалния, тънкия или астралния, менталния, духовния и пр. светове. Те съществуват без определена пространствена локализация, едновременно и относително независимо, тясно преплетени, припокриващи се и взаимно проникващи един в друг и при напичието на отделни тунели или мостове, предоставящи възможност за осъществяване на връзка между тях. Както в процеса на ембрионалното си развитие всеки организъм преминава последователно през всички по-нисши стадии и форми на съществуване, така и в цялостната си еволюция човешката индивидуалност преминава последователно през различните нива на организация на материята или енергията, за да стигне накрая до единение със своя Създател. Тук именно в ролята на спирачка или препятствие за индивидуалното развитие на духа се проявява илюзията (майя), пречеща на човека да съзре и разбере истинската си същност, цел и отреденост и лишаваща го от желанието за освобождение, което единствено може да му даде сили и енергия да се пребори през всеки нов живот с изкушенията на плътта и да постигне озарение, тоест да отвори очите си за Истината.

Същевременно наличието на майя не означава, че материалният или който и да бил друг свят е илюзорен и не съществува, а че човекът не вижда своето място и роля в този свят, както и своята истинска същност на вечна, неунищожима, по божии образ и подобие създадена душа, чието предназначение е след множество митарства, подобно на блудния син, да се завърне отново в бащиния си дом и там да изпита истинското блаженство. Но за това

е необходимо безброй пъти да се изживее съдбата на Сизиф, раждайки се и започвайки отново и отново от началната точка и всеки път недостигайки повече или по-малко до върха, след което всичко се повтаря. Легендата за Сизиф е точно изображение на непрекьснатия стремеж на човешкия дух нагоре, с всяко ново прераждане започвайки привидно отначало, но в действителност имайки като заложба опита и знанията на предшестващите съществувания и, следователно, придвижвайки се с всеки нов опит все по-нагоре и по-нагоре по спиралата на живота, т.е. на еволюцията. Тази е крайната цел на всяка окултна и на всяка религиозна практика, както и на много от практиките на Йога, което е показател за общия им произход от един и същ източник, от който с течение на времето много от школите доста са се отдалечили. Такива са многобройните окултни, психологични, спиритични, йогични и др. школи, чиято цел е установяването на връзка с астрала с егоистична цел: магия, гадателство, медиумизъм и други форми на овладяване на всеначалната енергия. Последиците от тези практики са пагубни за еволюцията на душата, тъй като запращат камъка на Сизиф в най-дълбоката пропаст, от която няма излизане до новото сътворение на душите и световете.

Учението на Агни Йога може да се разглежда като разширено и задълбочено представяне на Учението на Спасителя, изложено в Новия завет и в някои "апокрифни" произведения. То има за цел да запознае събудените последователи с най-важните етапи от еволюцията на човешката индивидуалност и да насочи вниманието им към доказаната, но оспорвана от материалистичната "наука" непрекъснатост на живота, от чието осъзнаване зависи изцяло бъдещата съдба на човечеството и планетата Земя: да бъде разсеяна и погълната от ентропията или да се влее като равноправен участник в космическата еволюция на духа. Такава е алтернативата

пред свободната воля на човешката личност и сега, в дните на Армагедон, когато бушува с пълна сила всемирната битка между доброто и злото, между хармонията и хаоса, между светлината и тъмнината, настава време всеки да определи себе си към една от страните. Учението на Агни Йога излага с най-големи подробности пътищата и способите за възходящото развитие на духовната същност на човека, осигуряващо му все по-издигнато положение в духовната стълбица на Световната Иерархия.

Подготовката на духовната Иерархия за обявяване на най-новия Завет или Послание към човечеството започва с работите на Блаватска и продължава с Посланията на Учителя Иларион, записани от Франчия ла Дю и Книгите на Агни Йога, дадени на света чрез Елена Николаевна Рьорих, обявена от главния си Наставник Учителят Мория за Майка на Агни Йога.[x] Мисията на тази забележителна жена може да бъде сравнена с мисиите на най-великите пророци, а жизненият и път дава достатъчно основание нейният образ да бъде приравнен с образите на светците. Книгите на Агни Йога се основават на описанията, обясненията и препоръките на един непосредствен наблюдател и изследовател на Надземния свят, достигнал до това си състояние след дълъг и напрегнат труд през множество съществувания на Земята. В тях се съдържат коментари и отговори на всички възможни въпроси, свързани с човешкото съществование както на Земята, така и в Надземния свят. Може дори да се каже, че основната цел на Учението на Агни Йога, както и на всички останали автентични духовни Учения, е да насочи вниманието на човечеството към непрекъснатостта на неговото индивидуално съществуване и на тази основа да му даде най-общи правила и рецепти за освобождаване от зависимостта на материята, за да може то безпрепятствено да се приобщи

като пълноправен член към живота на Вселената. Вече са издадени някои от книгите на Агни Йога на български, но поради възприетия маниер на изложение в оригиналния си вид те са трудни за възприемане от неподготвения читател. Това налага, а и Учителят Мория препоръчва, един тематичен подбор и подреждане на материала в по-достъпен за възприемане вид, какъвто опит представлява и съставената от нас книга.

Учението на Агни Йога хвърля нова светлина върху забулените в мистика Основи на Християнското Учение и прави по-близък до нас Образа на Христос, като издига на още повисоко идейно-психологическо ниво саможертвата на Спасителя. Същевременно общата оценка за Християнската църква, нейните деятели и религиозни организации не е добра. Прекалено затънали са в лицемерие, фанатизъм и служене на плътта и в същото време прекалено са се отдалечили от любовта, смирението и служенето на духа. Нека почитателите и последователите на Христос не смятат, че Учението на Живата етика противоречи на Христовото Учение, защото самият Той, обръщайки се към своя сътрудник вече в по-ново време, казва: "Расул Мория, за какво ни е нужен път, когато цялата земя ни очаква!" С други думи “жетвата е богата и има нужда от жетвари”. Тези и други подобни факти, изложени в книгите на Агни йога, ще доведат непредубедения читател до убеждението, че обявяването на тези Послания е станало с одобрението и по препоръка на най-висока духовна инстанция. А това е гаранция и за тяхната достоверност.

*Наскоро след издаването на сборника «По пътя на Шамбала или Заветът на Архатите» за българските читатели станаха достъпни и Записите на Б.Н.Абрамов „Грани Агни йоги“, въз основа на които беше съставен и издаден от мен сборникът «В подножието на висшата мъдрост», в духа на който е следващият материал.

2. В Записите на Б.Н.Абрамов (Грани Агни йоги)

Духът не е фантастика, религиозна измислица или абстрактен атрибут на човешката психика. Той е реално съществуващ елемент от света, а би могло да се каже и единствената реалност. Но за по-вечето от хората на Земята, чието съзнание е овладяно от измамната привлекателност на земната очевидност, светът на формите е единствената реалност. Материалният свят или светът на формите е временен и бързо изменящ се, а светът на духа е вечен и неизменен, поне в обхвата на човешкото разбиране за вечност и неизменност. В по-древни времена развитието на духовните качества е заемало много по-важно място в образованието и възпитанието на младите хора. Но с настъплението на материализма в най-грубата му веществена форма съзнанието на хората е било насочено единствено към опазване и развиване на физическото им тяло, а развиването на духа се е свеждало в повечето случаи до придобиването на определено образование с приложна насоченост. Философията и психологията са се ограничавали до анализиране и обобщаване на явленията на осезаемия, включително и с различни уреди, свят. Душевният живот и мисленето са се представяли като биоелектрични процеси, протичащи на нивото на невроните в главния мозък и приключващи със смъртта на физическото тяло. Следсмъртното съществуване на съзнанието се е възприемало като суеверие или мечта, а безсмъртието се е разбирало като съхраняване на определени постоянни белези в поколенията на нивото на половите клетки. Гениалността и талантът са се считали за резултат на възпитанието и обучението, без да се е

отчитало решаващото значение на продължителното им усъвършенстване през миналите животи. Безстрашието, саможертвата, милосърдието, състраданието и множество други висши духовни качества са се считали за продукт на педагогиката или за подражание, което важи всъщност и за техните антиподи. Крайно време е знанията за духовната страна на природата и човека да станат основен фактор във възпитанието и образованието на хората от най-ранна възраст. Тези знания съществуват и не са резултат на пророчески съновидения и религиозни интерпретации, нито на философски догадки и поетични прозрения, а са получени чрез непосредствена връзка и реално сътрудничество на отделни напреднали в духовно отношение хора с Пазителите на тези знания от векове. Тяхната единствена задача винаги е била да гарантират сигурността, благополучието и доброто бъдеще на човечеството по пътя му към съвършенството и красотата.

Още от зората на своето съществуване човечеството е било наблюдавано, контролирано и наставлявано от Индивидуалности с много по-развито съзнание от неговото, които са му предавали периодично от една страна важни за физическото му оцеляване знания и умения, а от друга - морални норми и правила, които да го разграничат от подчинените на инстинктите си сравнително по-нисши същества на Земята. Наричали са ги Пратеници на боговете, Архангели, Велики Учители, Мъдреци, Божии синове, Велики Риши, Кумари, Аватари, Синове на Светлината и с други подобни наименования, но тези Индивидуалности са били и сега са в действителност по-старши Братя на човечеството, преминали отдавна по пътя, по който сега вървят и хората на Земята. Те са постигнали с цената на постоянен труд и себеотрицание през множество въплъщения непрекъснатост на съзнанието си при прехода от земно към надземно съществуване (практическо безсмъртие) и

са поели доброволно върху себе си бремето на отговорността за съдбата на Планетата през тази космическа Епоха. Споменът за първоначалните Велики Учители и Наставници се е съхранил в митовете и легендите на различните народи, а Ученията им са послужили за основа на различни религиозни култове и догми, някои от които съществуват и днес, макар и вече доста отдалечили се от своя Първоизточник.

Много пъти са се въплъщавали, т.е. раждали във физическо тяло на Земята като обикновени хора Великите Учители и всеки път са предавали на хората необходимото за дадената епоха количество от информация, съобразено с равнището на съзнание, достъпно за човеците през съответната епоха. Но както в миналото, така и сега хората трудно възприемат преподаваните им уроци и в повечето от случаите са се отплащали на своите Благодетели като са ги разпъвали на кръст, изгаряли на клада, преследвали и унижавали по всевъзможни способи. И едва след смъртта им, когато общественото съзнание е достигало необходимото ниво, за да възприеме и оцени съответното Учение, са ги възвеличавали и са им изграждали Пантеони.

Еволюцията на Света (Космоса), както и на животът на Земята, има вълнообразен и цикличен характер, при който периодите на развитие и възход се редуват закономерно с периоди на упадък и застой, включително и до пълно замиране, макар и условно, на движението и развитието, след което материята и енергията се събуждат за нов еволюционен цикъл и т.н. във Вечността, без начало и без край. Периодите на разгръщане и развитие на Света до една връхна точка и упадъкът му, съпроводен със загиването на всички живи форми и разпадането на всички структури, се обозначава по традиция като Манвантара, а периодът на покой като Пралайя. Така както в тъканта на сърцето се самозаражда

периодично електрическият импулс, който го привежда в съкращение (систола), така и в самата Първична субстанция на Космоса се самозаражда началният тласък или импулс, който ще приведе в движение всемогъщото колело на Еволюцията на Света, главната нишка на която е еволюцията на духа или духовната искра (монада). В съответствие с това сегашното състояние на човешката Индивидуалност може да се разглежда като един етап от дълговечния път на духа през всички царства на природата, през които всеки дух или монада трябва да премине по необходимост, воден от същия този първоначален импулс или тласък, привел в движение всичко съществуващо, от атома до галактиките. Краят на този път, както и началото му, се губи в Безпределността и затова постигането на дадено ниво или стъпало от развитието на човека не трябва да се разглежда като някакъв завършек или предел, а само като условна граница на един определен етап от индивидуалното развитие, след който следва друг по-висок и така нататък, стъпало след стъпало, все по-нагоре и по-нагоре. Но във всеки един момент има хора (човешки духове), които вече са изминали значителна част от този път и са изпреварили с хилядолетия своите събратя. Независимо че вече са извоювали правото си на Освобождение от веригите на кармата и превъплъщенията, Те са приели доброволно Мисията да се раждат отново и отново на Земята, за да предават своя опит и знания на цялото човечество, което без тази помощ трудно би се измъкнало от животинското си съществуване. Това, именно, са така наречените Учители, Велики Духове, Богове, които хората от векове почитат, но чиито послания човечеството все още с труд възприема. Причината за това е отдавна прекъснатата връзка между религията и нейната първоначална основа - онази сума от знания за материята и нейната най-висша форма на проявява - духа, които са били предадени на

човечеството в зората на неговото възникване от “спусналите се от небето”, т.е. дошли от по-висши материални Светове Велики Духовни Индивидуалности, приели задачата да помогнат за развитието и “очовечаването” на земните обитатели през настоящия кръг на тяхната еволюция. Религиозният култ или почитане първоначално се е отнасял именно за тези Индивидуалности, а свещените книги са съдържали изцяло или частично точно тези знания, които са били предадени на хората от Тях. Но с отдалечаването на времето, когато Великите Учители са живели в плът между хората на Земята и са им предавали непосредствено необходимите знания и умения, действителното почитане и особено спазването на дадените предписания се е превърнало в механично изпълнение на определени ритуали, а истинските и стойностни знания са останали достъпни само за малцина. Впоследствие и тези малцина Посветени са се стопили, а последните Пазители на безценното съкровище са се оттеглили в планините и пустините, където пребивават и до днес. Така истинското знание е станало скрито, съкровено, тайно, но запазвайки наименованието си “окултно”, т.е. свързано с култа или почитането, а това, което е останало от него за общо ползване, подходящо “допълнено” и нагодено, си е присвоило наименованието “духовно”. Съответно и служителите на култа продължават да се наричат и досега обобщено “духовенство”, което недоразумение е било подхванато с ентусиазъм от привържениците на веществения или както сполучливо е наречен в Учението – «младенчески» материализъм . Но и тези достъпни останки от истинското знание са се запазили под формата на закодирани притчи и легенди, като книгата” Битие” на Стария Завет или “Откровението на Йоан” от Новия и човечеството продължава да зубри и преповтаря механично и по инерция историите и легендите на тези

действително “Свещени книги”, без да се замисля дори и за миг за техния скрит фактически смисъл, съдържащ в обобщен вид най-древната история на Планетата и първите човешки Раси. Що се отнася до придобиването на същинските “окултни” или “духовни” знания, известни на способните да ги възприемат като Висша или Божествена Мъдрост, тяхното придобиване във всички времена и култури е било присъщо само на една ограничена категория от хора, а останалата част от обществото се е отнасяла враждебно и дори агресивно към носителите на тези знания. Дори и сега термините “окултен” и “духовен” се възприемат от мнозинството като нещо различно от разбирането за духовност, макар че по същество става дума за една и съща област от познанието за Битието, считана все още за не заслужаваща внимание от светската наука и образование. В днешно време книжният пазар е препълнен с множество не особено достоверни писания с окултна и йогистка тематика, обещаващи бързо и лесно развитие на скритите сили на тялото и духа, за опасността от което Великите Учители във всички времена са предупреждавали особено своите ученици. Но и тогава, както и сега, е имало и има достатъчно лековерни хора, които с надеждата за ускорен “духовен” напредък лесно попадат под влиянието на различни самозвани учители и наставници, включително и невидими такива. Последиците от това са увреждане на физическото и особено на психическото здраве, включително и така нареченото обсебване или подчиняване на волята на различни съзнателни елементи от Невидимия свят. Затова е важно да се знае от всеки, който проявява интерес към някакъв вид окултна или духовна литература, че има само два единствено възможни пътя за хората на Земята: единият е широк и гладък, изпълнен с удоволствия и наслаждения, но водещ към погибел, а другият е стръмен и каменист, изпълнен със страдания и трудности, но

водещ към спасение. Малцина са тези, които избират втория и за тях, именно, е предназначено Царството небесно, т.е. Висшите сфери на Надземния свят. Но и пред всеки човешки дух стои вечността и възможността издигайки се постепенно, живот след живот, да стане отначало последовател или ученик, после Адепт или Учител, а след това и Планетен Дух или Бог в истинския смисъл на тази дума, при това много по-могъщ от Олимпийските Богове на древните Гърци, повечето от които не са се отличавали прекалено от обикновените смъртни. Под "вечност" от гледна точка на еволюцията на духа трябва се разбира едно полузавъртане на Голямото Колело (Маха Манвантара) или времето за съществуване на проявената Вселена, което според някои твърдения се равнява на 311 040 000 000 000 земни години, ако това число може да се приеме като достатъчно по продължителност, за да бъде определено като "вечност". Относно продължителността на периода на "покой" или Пралайя (диастола, ако използваме отново примера със сърцето), при който става набиране (или съсредоточване) на енергията, необходима за новото разгръщане на Света, трябва да се каже, че за това състояние на материята и енергията може да се съди само по аналогия, защото тогава или там "време не е съществувало". Така както обратната страна на Луната все още е загадка за хората от Земята, така и за обратната или тъмната част от Еволюцията на Битието и Света никой, никога, нищо не е знаел и то ще остане завинаги загадка за човешкия интелект, Тайна на тайните, символ на Абсолютното небитие. Но Абсолютното небитие е същевременно и еквивалент на Абсолютното битие, защото двете понятия са неразделни части на едно и също нещо - Абсолюта, Единият, Първият и Последният, Алфата и Омегата. Под Абсолют трябва да разбираме Това, Което остава тогава, когато всичко друго в космичен мащаб го няма, т.е. не е

проявено в някаква форма, но без да се смята, че изобщо не съществува. Защото от нищото нищо не може да възникне, както и от нулата при всяко действие се получава пак нула. Но абсолютен покой и празнота във Вселената няма и не може да има, защото материята и енергията (движението) са неунищожими. Духът, като висша проява на материята и енергията, също е неунищожим и вечен. Наблюдавайки с ограничените си сетива безбрежните пространства на звездното небе и галактиките човек се чувства дребен и незначителен, но той трябва да знае, че Еволюцията на цялата Вселена е в служба на Еволюцията на духа, който се съдържа в самия него и чиято участ и цел е постигането на всемогъщество, всезнание, вездесъщност и другите абсолютни качества на Духа, от Който той произлиза. Гаранция за постижимостта на тази цел е еднородството на човека с Отца или единният произход на човешкия дух от Духа на Вселената, от Световния Дух, което означава и наличието на едни и същи качества в тях, макар и в различен мащаб. Това е смисълът на думите: “Вие сте Богове...”, както и ”Аз и Отец сме едно...” А нима има такъв Баща, който да не предаде познанията и уменията си на Сина си, когато той достигне необходимата зрелост или възраст?

Да предположим, че Великият Неизвестен, Пребиваващият в самота, Абсолютът в своето вътрешно развитие и трансформация през периода на покой или пралайя поражда импулс за мултиплициране на своето Блаженство, в резултат на което излъчва (еманира) монадите, като частици от себе си и, следователно, подобно на капките от Океана, съдържащи всички Негови качества в съответния мащаб. Около тези искри от Живия Огън започват да гравитират по-нисшите форми на материята и енергията и така се сформират атомите на проявената материя. От атомите в хода на еволюцията възникват кристалите, от кристалите – органичните

молекули, от органичните молекули – клетките и т.н. до човека. Всяка отделна монада, като частица (искра) от Божествения Огън, притежава потенциала за развитие и усъвършенстване на нивото на човешката Индивидуалност до стадия на пълно отричане от себе си или на чистата Любов, от която самата тя произлиза и е част от нея. Защото е казано на много места, че Бог е Любов. Следователно Любовта е първата движеща сила, както и най-висшата форма на Енергия, от която всички останали по-нисши произлизат. Който е усетил върху себе си полъха на Божествената Любов и е предизвикал такава подобна у себе си към Върховното, той вече е стъпил върху Пътя, водещ към Единение с Космическия Отец и към Висшето Блаженство. Такава е същността на истинската духовност и това е целта на всяка духовна практика във всички времена и народи. Примитивният материализъм е причислявал почти всичко загадъчно и невидимо към областта на "духовното", нематериалното, трансцедентното, но със задълбочаване на човешкото познание границите на духовното все повече са се измествали към центъра, сърцевината или към същността на нещата. Най-общата характеристика на материално и духовно, ако възприемем една такава двоична система за класификация на материята, ще бъде, че духовно е само това, което е трайно, неизменно и вечно и което е неотделимо от човека през всички етапи на неговото съществуване, докато материално е всичко останало, което подлежи на промяна. По отношение на човека това означава, че нисшите му тела (физическото, астралното и менталното) са временни и подлежат на отпадане и унищожение, докато повисшите от тях принципи манас, будхи, атма (да ги наречем интелект, душа и дух), съставляващи духовната или Висшата му Триада, са вечни и не подлежат на унищожение. Те го съпътстват през всичките периоди на неговото съществуване или, по-

точно казано, те представляват действителната негова Същност, неговата безсмъртна Индивидуалност. При много от хората Висшите принципи съществуват само в латентно или неразвито състояние и те пребивават през повечето от съществуванията си в ограничените рамки на физическото и астралното си тела, заедно с присъщите им усещания и преживявания. Значителна част от хората преминават живота си на Земята подчинени на стремежите и амбициите на менталните си тела, тоест на ума. Много по-малко, но с тенденция да се умножават, са тези, за които определящо в поведението им е въздействието на събудените за живот и разгръщащи се Висши принципи. Това, именно, са "избраните", за които е казано, че ще наследят Царството Божие и които ще бъдат маята, закваската за новата, Шеста човешка Раса, която ще замени постепенно подлежащата на отмиране днешна Пета Раса. Сформирането и "отглеждането" на новата Раса ще става (и вече е започнало) постепенно, в недрата на съществуващата, под влиянието на все по-засилващото се енергетично въздействие на Висшите светове и техните Посланици, които от милиони години следят, контролират и направляват, както вече казахме, еволюцията на днешното земно човечество. Тяхната задача е от една страна ограничаване и унищожаване на злото, хаоса и тъмнината, които се стремят да спрат възходящото развитие на човечеството и да го държат в плен на невежеството и мрака, а от друга – да се открият и опазят онези духовни Индивидуалности, чиито светилници горят вече достатъчно ярко, т.е. чието духовно развитие е достигнало достатъчно високо ниво, за да могат да се включат активно като сътрудници и помощници на Великите Учители. Една от формите на участие във Великото Дело е разпространяването и популяризирането на Учението на Светлината, което многократно е давано и продължава да бъде давано, под

различна форма и чрез различни посредници, на човечеството.

Записите на все още малко известния на света непосредствен сътрудник на Духовната Йерархия на Учителите Борис Николаевич Абрамов (1891-1972) са получени след продължително целенасочено развиване на съзнанието от най-висш информационен Източник. Тези Записи, станали известни на света през последните години под наименованието “Грани Агни Йоги”, са пряко продължение на Учението, давано от същия Източник на човечеството чрез една поредица от Дейци, каквито в подалечни времена са били, например, Хермес, Кришна, Буда, Мойсей, Исус... и други, а някои от по-съвременните такива Посредници между “Небето” и Земята са Е.П.Блаватска, Франчия Ла Дю, Мейбъл Колинз, Е.И.Рьорих, Б.Н.Абрамов и други. Разбира се, ние не можем по никакъв начин да степенуваме в каквото и да било отношение духовните Индивидуалности, въплъщавали се конкретно в една или друга от посочените Исторически личности, а имаме в предвид само връзката им с един или друг Писмен паметник, за да се проследи, макар и най-общо, Източникът на всички тези Познания и да се отдели плявата от зърното, както е било казано от един Велик Духовен Учител. Защото с обявяването (през втората половина на XIX век от Елена Петровна Блаватска) на информацията за съществуването на нерушим духовен Център на Земята, състоящ се от група неподвластни на времето Дейци, посветили се на Великото дело за опазване и умножаване на събираните от хилядолетия знания на човечеството, се появяват (и продължават да се появяват) множество самозвани адепти и дейци, чиято цел е да всеят съмнение и неверие в съществуването на Великото Бяло Братство и Висшите светове, за да остане съзнанието на хората и за в бъдеще оковано във веригите на материализма, мракобесието и

атеизма. Предлагайки разнообразни леки пътища и способи за бързо постигане на духовно съвършенство и по специално за придобиване на различни окултни сили и способности, те тласкат доверилите им се лековерни хора по пътя на духовния упадък и унищожение и по същество се явяват представители на тъмната страна на живота и света или на хаоса (дявола или сатаната, ако употребим църковната терминология). Във връзка с това може да се каже, че Записките на Б.Н.Абрамов, както и книгите, свързани с останалите посочени съвременни Дейци, по аналогия с предшестващите ги по-древни Писания, са по същество "Божието слово" на нашето време. Защото ако някога Бог е благоволявал да направлява живота на своите синове и дъщери чрез многобройните си Ведически, Библейски, Евангелски и други пророци и светци, защо днес Той да не даде на все още лутащото се човешко стадо знанията, които ще му помогнат да се измъкне от калта на невежеството и да тръгне много по-уверено по пътя на Живота?

Известно е, че Бог, в лицето на някои от Високите Представители на Йерархията на Учителите, наричана още Бялата Ложа или Бялото Братство, винаги е разговарял под различна форма с отделни по-издигнати в духовно отношение представители на човешкия род и чрез тях се е опитвал да пренасочи вниманието на хората от суетата на земното им съществуване към Вечния живот или към живота на духа. Защото животът във физическото тяло е краен и ограничен, а животът на духа е безкраен и неограничен. Това обаче зависи от самите хора и всеки, който поне малко се е усъмнил в смисъла на неспирното преследване на илюзията за земна слава и богатство, вече е на правия Път. Този Път, Пътят към Истината и Живота, отдавна е бил указан на човеците и са били поставени основните му жалони, но хората винаги искат да бръкнат с пръст в раната, за да се уверят и поради тази

причина се дава все нова и нова информация, за да могат и глухите, и слепите да разберат и да се обърнат с лице към правилната посока. Възможно е много от хората да не възприемат веднага посочените обстоятелства, но те трябва да знаят, че Истината, т.е. действителните познания за същността и еволюцията на Света, много пъти е била давана на човечеството от посочените Учители, но винаги според нивото на съзнание и готовността за възприемането ѝ от страна на хората през дадената епоха. Едва ли някой може да се надява, че Истината за Съществуващото може да бъде разбрана изцяло, до край или по точно до самия ѝ връх, защото краят на тази Истина, доколкото има такъв, действително се губи безкрайно далеч във висините на духовното усъвършенстване. Върхът или краят на познанието за Истината трябва да се намира в най-пречистената или най-извисената част на областта на духовното, ако условно възприемем това най-общо деление на всичко съществуващо на материално и духовно. Смята се, че градациите в тънкостта или духовността на материята и енергията са безкрайно много, както е неограничено и усъвършенстването на всички духовни качества или духовното извисяване. Крайно е само падението, свързано със загрубяване на духа и тялото, и със снижаване на духовността. Достигнала до дъното на бездната, такава загуба на духовност може да предизвика унищожаване на Индивидуалността или на специфичната обвивка на монадата, която прави всяка отделна монада единствена по рода си, уникална, макар че по рождение всички монади са идентични. Тази обвивка представлява придобитите и наслоени през многобройните превъплъщавания или животи опит и знания за природата на Света, както и натрупаните резултати (последици) от извършените благи или зли дела и помисли. Тези последици или следствия, обозначавани като карма, за

които все някога ще трябва да заплатим, се трупат върху гърба ни, т.е. върху аурата ни непрекъснато, с всяка преминала през главата ни мисъл и с всяко помръдване на пръста, т.е. с всяко извършено действие, налагащо зараждането или привеждането в изпълнение на равно по сила и противоположно насочено (към нас самите) противодействие. Ако мисълта или действието са имали добронамерен характер, то и възникналото ротиводействие ще бъде от подобен характер. Но ако замисълът и действието са били злонамерени или продиктувани от желание за отмъщение, то и следствията им ще бъдат печални и служещи за урок. Великите Учители на човечеството много пъти са се опитвали да спестят на хората този твърде продължителен и изпълнен със страдания път на усъвършенстване, основаващ се на горчивия опит от грешките, като са им давали в завършен вид правилата, по които те трябва да живеят, за да избегнат страданията, но малцина са им повярвали и са ги приемали. Това обикновено е ставало под формата на Послания до по-напреднали в духовно отношение хора или чрез предварително подготвени и изпратени да се родят в дадено общество и епоха Напреднали Духовни Индивидуалности, каквито са Основателите на всички известни духовни Учения, превърнати в религии. Но с отдалечаването си във времето от своя Първоизточник тези Учения постепенно са се отклонявали все повече от първоначалната Идея на своя Създател и вместо да послужат като основа за едно понататъшно развитие и усъвършенстване на съдържащите се в тях Истини, те са се превърнали в догми, неподлежащи на изменение, а създателите им в Божества, на които са се покланяли, вместо да им подражават. Така вместо да бъдат светилник, който да свети на всички, Посланията на Духовните Учители, вече превърнати в религии, са послужили като средство за налагане на определени не

духовни интереси и за подтискане и преследване на големи маси хора, обявявани за неверници, еретици, сектанти и пр., макар и по същество да приемат за свой Господ същия Велик Дух, на който се покланят формално и техните противници. Такива религиозни борби на живот и смърт се водят и днес в много от претендиращите за цивилизовани страни по света, което показва, че фанатизмът или повърхностното възприемане само на отделни елементи от дадено духовно Учение, без да се вниква в действителния му замисъл, е най-големият враг на всяка духовност и не може да има нищо общо със заветите на самите Първоучители. Думите "Не дойдох да донеса мир, а меч" не означават, че трябва да насочим меча срещу ближния си, а че трябва да се отсекат главите на чудовището на егоизма и самолюбието вътре в самите нас, след което ще бъде действително възможно да се превърне този меч в плуг, в оръжие за прогрес, вместо в оръжие, носещо смърт. Но за да стане това Великите Истини за Живота и смъртта, за еволюцията на материята и духа, за същността на Вселената и човека, и за целта на неговото съществуване трябва да станат известни на всички и да бъдат прилагани в живота от най-ранна възраст. Когато Пилат е запитал Исус "Що е Истина ?", той

е смятал, че въпросът му е риторичен и няма отговор, макар че Истината, както и Пътят към нея, са били до него, но той не е притежавал необходимите сетива, за да я възприеме. И днес много от хората са по-близо до животинското стъпало на своето развитие, отколкото до Божественото, защото наслояванията от опит и знания върху техните монади са прекалено тънки и включват все още само инстинктивните, животински форми на поведение и някои елементарни прояви на ума, при които предмет на обсъждане е преди всичко собствената личност и нейните чисто физически или емоционални интереси. Едва когато мисленето се насочи

преимуществено навън, към свръхличното, вечното, не унищожимото, ще може да се каже, че човекът е прекрачил прага на Божественото и е пренесъл съзнанието си от нивото на физическото и астралното си тяло към нивото на висшите духовни принципи, които са безсмъртни. Това е в действителност и така нареченото безсмъртие, към което са се стремили с различни средства през всички времена и епохи, но в повечето от случаите тези средства са отвеждали кандидатите за безсмъртие поскоро към ада, отколкото към Висшите Сфери на съществуване на душата. С разбулването на Истината за седмичния строеж на човека и света стават ясни и пътищата за постигане на практическото безсмъртие на съзнанието, заключаващо се в неговата непрекъснатост при прехода от този на онзи свят и обратно, вместо да се залъгват хората с религиозни измислици за възкресение на физическите им тела, което е абсурдно и противоречащо на всички основни закони на природата. Едно такова пасивно очакване на съдбата превръща хората в бездушно стадо, отиващо на заколение и ги лишава от правото на избор, което им дава възможност във всеки един момент от живота си и във всеки един живот да направят решителната крачка към своето безсмъртие.

Човекът е сложно устроено същество, в което влизат всички основни елементи, от които е изграден и останалият свят. В съответствие с това организмът на човека може да се обозначи като микрокосмос, а целият останал свят - като Макрокосмос. Четирите главни първоелемента – земя, вода, въздух и огън, наричани също и стихии, представляват форми на проява на живота на материята и съдържат както видими, така и невидими прояви на съответните природни сили. В надземните планове те се повтарят аналогично, но видоизменени съобразно особеностите на дадения план. Човешкият микрокосмос е тясно свързан с тези стихии и всяка тяхна

неуравновесеност вън се отразява тежко и на вътрешното състояние на човека. Задачата на човешката еволюция е да овладее стихиите най-напред в себе си, а след това и извън себе си. Има много знания за законите на природата и за управлението на силите в нея, които се пазят в тайна от Учителите на човечеството от съображение за сигурност. По същата причина не позволяват на децата да играят с кибрит, бръснач, оръжия и други подобни, но когато пораснат и придобият съответните знания и опит, тези забрани постепенно отпадат. С издигането на духа си, което означава развиване на висшите духовни качества в себе си, човек придобива способност да управлява най-напред стихиите вътре в себе си, а след това и в природата. За да придобие, обаче, власт над стихиите човек трябва да пожертва нещо от себе си и да не се възползва от придобитата власт във вреда на околните. Има много предания и легенди за хора, постигнали с цената на някаква жертва известна власт над природните стихии, но ако тази власт е била използвана за някакви лични интереси последиците за тези хора са били пагубни. Такъв е смисълът на библейската история за изкушението на Адам и Ева, в която за придобиването на определени

знания се е наложило да се плати и определена цена – безгрижният и щастлив, но безсмислен живот в "Рая". Такива окултни способи за постигане на могъщество и власт, при които целта не е постигане на Общото благо, представляват един вид опит да се измамят законите на природата и са известни като "черна магия", тъй като последиците от тях са печални. Такива са практиките и методите, преподавани от многобройните "окултни" и "йогистки" школи и учители, обещаващи бързо и лесно придобиване на различни духовни сили и способности, без да се отчитат законите на кармата, превъплъщенията и особено на закона за йерархията, според който всеки заема полагащото му се място на духовната стълба

според нивото на съзнанието си и на кармичната си задълженост. И единственият начин да се заеме по-горно място на тази стълба е да се изпълни указанието на Спасителя: ”Отвърни се от себе си и ме последвай”.

Всеки човек се ражда на Земята в определени облик, раса, пол, народност, държава, местожителство и семейство, в които най-често преминава и отреденият му живот. След раждането към тези дадености се прибавят и придобитите навици, възпитание, образование и връзки със себеподобните, всяко от които подлежи на промяна и развитие в течение на времето, с възрастта или във връзка с промените в здравословното състояние и общественото положение на дадената личност. Това, което е временно в човека и което му се дава само един път, за времето на едно въплъщение или за един земен живот, представлява неговата личност за конкретното въплъщение. Някои от атрибутите на личността са вместени във физическото тяло що се касае до външния облик и отчасти до здравословното състояние, други в астралното тяло, каквито са емоционалните нагласи и чувствените въжделения и някои в менталното тяло по отношение на мислителните способности и разсъдъка. Тези три тела или обвивки, към които може да се прибави и жизненият или оживяващият ги принцип праната, съставляват нисшата триада от принципи, която е временна и подлежи на унищожаване след края на всеки земен живот. Но освен тези временни елементи, човешкото същество включва и три постоянни и неизменни принципа, Висшата Триада, които съставляват безсмъртната човешка Индивидуалност, която е неунищожима и не умира когато нисшите тела умрат и бъдат изоставени. Тя съпътства човека през цялото времетраене на еволюцията на духа или по-точно казано тя представлява същинският човек. При повечето от хората животът тече главно в рамките на нисшите им тела,

т.е. подчинен е на физическите потребности и емоциите, а разумът им е в служба на същите тези елементарни отправления. Останалите тела (принципи или обвивки) пребивават в спящо състояние или не са достатъчно развити, за да се намесят активно в живота на личността. Когато в живота на дадена личност започнат да навлизат принципите на себеотрицанието и добронамереността към всяко живо същество, замествайки жестокостта, егоизма , завистта, злобата и омразата, това означава, че висшите принципи на Индивидуалността са започнали да се развиват и че е поет Пътят към спасението или освобождението. Първата стъпка към това е да се отнасяме към другите така, както бихме искали и те да се отнасят към нас, а последната да заобичаме всички, дори и враговете си.

Хората винаги са мечтаели за безсмъртие, но обикновено са го свързвали със запазване жизнеността на физическото тяло. Причината за това е, че човек олицетворява себе си с физическия си образ, която заблуда е била възприета от популистки съображения и в религията, превръщайки се в доктрина за физическото възкресение на мъртвите. Човек живее докато е живо съзнанието му. По време на сън съзнанието не функционира, поради което се казва, че сънят е подобен на смъртта. И обратно: ако съзнанието продължи да осъзнава себе си като индивидуалност и след смъртта на физическото тяло, значи човекът е жив. Непрекъснатото функциониране на съзнанието и активното му отношение към света и след смъртта на физическото тяло представлява истинското безсмъртие, което може да бъде постигнато от всеки човек. Смъртта на физическото тяло настъпва когато се отдели жизненият принцип или праната от него. Както шатрата се подържа в опънато състояние от стълбовете и рейките в нея, така и тялото дължи своя тонус на съдържащия се жизнен принцип в

него. Когато жизненият принцип започне да напуска тялото, то най-напред изпада в така наречената клинична смърт, която е обратима, а след това преминава и в биологична, т.е.окончателна смърт, която е необратима. Затова има случаи на съживяване на внезапно починали хора в състояние на клинична смърт, например при удавяне, въздействие на електрически ток и др., когато жизненият принцип все още не е напуснал окончателно тялото и е възможно неговото възвръщане обратно.Такова съживяване, обаче, е възможно само при млади и здрави хора и при положение, че няма сериозни органни повреди, преди всичко на мозъка. Във всички останали случаи, когато смъртта е настъпила в резултат на продължително боледуване и е кармично обусловена, всеки опит за съживяване и изкуствено подържане на "живота" на физическото тяло е нецелесъобразен и противоречи на действителните интереси на Индивидуалността. Така стои въпросът и с постоянно дискутирания проблем за присаждане на органи от изпаднали в клинична смърт донори, който може да бъде решен едва когато науката приеме и се задълбочи в изучаването на седмичния строеж на Космоса и човека. Независимо че при смъртта на физическото тяло жизненият принцип "отлита" от него и то бива подложено на разложение, безсмъртната част на човека, така наречената Висша триада (атма, будхи, манас или дух, душа, интелект) продължава непокътната своето съществуване в астралното му тяло и заедно с него преминава в следващото вибрационно ниво на Битието - Астралния или Тънкия свят или план на съществуване. Астралното тяло може и приживе, по време на сън, да се отделя от физическото тяло и да се носи безцелно в астралните пространства или пък да изпълнява определени задачи, неведоми за съзнанието в будно състояние. Възможно е да се постигне и съзнателно

отделяне на астралното тяло по време на сън или при повисшите форми на концентрация и медитация, при което съзнанието извлича определени познания и опит от тези “пътешествия” или пък се поставя в услуга на повисши Духовни същества, участвайки в извършването на специфични за тях дейности. Това е най-висшата форма на Садхана или духовна практика, при която човек поема част от товара или от “бремето на света”, стоящо върху раменете на Висшите Йерарси и с това по същество става “като един от тях”. Този товар включва непрекъснатите усилия за подържане равновесието на противоборстващите сили на хаоса и хармонията или на Светлината и тъмнината в света, борбата между които се води от момента, когато е било казано: ”Да бъде Светлина!” Да се допринесе, макар и в минимална степен, за победата на хармонията и светлината над хаоса и тъмнината е най-важната задача и главна цел на съществуването на човека на Земята. Само че битката с Княза на този свят не трябва да се води с оръжия и действия, насочени навън, както това се е опитвал да прави един герой, борещ се с вятърните мелници, а чрез съсредоточване на всички усилия в борбата със себе си, както е било указано много отдавна от един източен мъдрец, защото “ако някой е победил в битка хиляди врагове, а друг е победил само себе си, този вторият е по-голям победител.”

Записите на Борис Николаевич Абрамов включват съветите, указанията и обясненията първоначално и предимно на Великия Владика Махатма Мория, а впоследствие и на Великите Му Сътрудници Елена Ивановна Рьорих и Николай Константинович Рьорих, и представляват непосредствено продължение на дадените през тридесетте и четиридесетте години на XX век чрез Е.И.Рьорих книги, обединени под общата заглавие Агни Йога, или Жива Етика, или Учение на Живота. Някои от

посланията са адресирани лично към Б.Н.Абрамов и са свързани с неговото духовно и физическо израстване и преобразяване, но в преобладаващата си част информацията е насочена към цялото човечество. Но и определяните като лични неголям брой параграфи трябва да се изучават наравно с останалите, защото те могат да се отнасят за всеки, който се е устремил и се надява все някога да стане действителен ученик по Лъча на Великия Владика Махатма Мория или по някой от останалите шест лъча на Йерархията на Светлината. Наред с това изложението на информацията както в книгите, известни като Агни Йога, така и в тези, наречени Грани Агни Йоги, по аналогия с всяка еволюция изобщо има възходящ спираловиден характер, при което развиването на всяка засегната тема става чрез последователно все позадълбочено излагане на допуснатата за публикуване информация, както зидарите нареждат тухла след тухла и ред върху ред, докато изградят цялата постройка. Това налага на определен етап изучаването на цялото Учение в изложената последователност. Същевременно се дават препоръки лично от Учителите с учебна цел и за известно целенасочено изучаване, включително издаване в отделни брошури, на някои по-главни теми от Учението, за да могат не познаващите Основите на Учението или не познаващите езика да получат една първоначална правилна представа за същността на Живата Етика и на Науката за духа изобщо. Причината за това е обстоятелството, че, в резултат на разлагащото въздействие на материализма и църквата върху съзнанието на народните маси, понятието за духовност се е отдалечило значително от истинското си значение и се свързва поскоро с църковността или клерикализма, отколкото с науката за битието и неговата еволюция, поради което е предложено и наименованието Жива Етика или Учение на Живота. Става дума за вълната от

примитивен материализъм, наречен образно от Великия Владика Махатма Мория “младенчески”, дошъл в резултат на разочарованието на събуждащото се след мрачното средновековие човечество от безсилието на църквата да съвмести бързо променящата се, в резултат на научните и географски открития, картина на света със своите примитивни догми. Този материализъм на вещите, довел до значителен разцвет на науката и изкуството, същевременно създава и заплахата, поради все по задълбочаващия се духовен упадък на народите, да наклони прекомерно везните на космическото равновесие към страната на хаоса и тъмнината, и с това да забави или възпрепятства достигането на отреденото за човека ниво на развитие през настоящия космически цикъл. Но има и друга, много по-печална възможност или, по-точно казано, прекъсване на всяка възможност, тъй като става дума за пълното унищожаване на планетата заедно с всичките ѝ обитатели, ако акумулирането на зловредните енергии в резултат на погрешно избраната насока на мислене и начин на живот на хората не бъде прекратено своевременно. Такава е била съдбата на легендарната Атлантида, чиито обитатели са злоупотребили с предоставените им знания и способности за удовлетворяване на низшите си наклонности, вместо да ги употребят в името на всеобщото благоденствие и духовен напредък. Такава е била съдбата и на библейските градове Содом и Гомора, чиито разпътни жители са пренебрегнали съветите на Йерархията и сами са си навлекли гнева на стихиите, т.е. “Божия гняв”. И днешният свят не един път в предходните десетилетия е бил на ръба на гигантски катаклизъм и все още е, ако мислите, стремежите и действията на човечеството не се приведат в съответствие с природните и космичните закони, изискващи зачитане правото на всяко живо същество на нормално съществуване, добронамерено отношение към

себеподобните и по-нисшите от нас същества, опазване на природата и приемане космическия Принцип на Йерархията. Това е Йерархия на силите (духовете), която определя мястото на всяка духовна частица на тази земя, а също и извън нея. Казано е, че духът е сублимирала материя, а материята е втвърден дух. Може също да се каже, че всичко произлиза от духа и всичко се връща в духа. Но то не влиза в духа като в някакъв съд или обем, а се превръща в дух, както и духът не еманира материята, а се преобразува в нея. На определен етап от еволюцията процесът се уравновесява при относителна еднородност или в състоянието на духо-материя. Йерархията или стълбата на силите, тоест мястото върху една въображаема стълба на различните състояния на материята, от която са изградени атомите, молекулите, организмите, както и всичко стоящо по тънкост под и над тях, не се налага от някаква външна и независима сила, а от само себе си, според относителната тежест или лекост на всяко материално, разбирай и духовно, образувание. Става дума за енергетичната значимост на всяка духо-материална единица, присъща ѝ от момента на сътворяването (оживяването), а също и придобита в хода на индивидуалната ѝ еволюция, благодарение на положените усилия за формиране на така наречените духовни качества, които по същество са изкристализирала енергия от най-висш порядък, т.е.психическа енергия, благодат. Всичките тези качества, известни в някои свои прояви, от гледна точка на взаимоотношенията в човешкото общество, като смелост, себеотрицание, великодушие, щедрост, милосърдие, състрадание и прочие, в същност са или се съдържат в едно единствено “качество” или състояние, присъщо на този, който се е отвърнал от себе си и е подчинил всичките си мисли и действия на благото на обществото или човечеството. Това е състоянието (качеството) или равнището

(стъпалото) на “христос”, при което духът е разпънат или прикован към кръста или скалата на материята, за да сособства за въздигането по тънкост (духовност) на недоразвитото човечество поне до равнището на бодхисатва, а в крайния случай до стадия на буда или христос, какъвто е идеалът или висшата цел, към която трябва да се стреми всяка духовна индивидуалност (до монада). Слизането (падането, разпъването или приковаването) на духа в материята означава, че напредналият с милиони години човешки дух е приел доброволно да се върне отново в условията на живот и равнището на ранните човешки раси или цивилизации, за да им предаде своя опит и знания с цел да се съкрати, доколкото е възможно, срокът за тяхното пребиваване в тъмните слоеве на материалния свят, с особено внимание към предвестниците на следващите епохи, които са като закваска (зародиш) за сформиране скелета на идващата раса или епоха. Тежко е за духа, който вече един път, а за някои особено издигнати индивидуалности и не един път, е преминал през мрачните приземни нива на развиващото се човешко общество, но е решил да изпие до дъно чашата с горчилка, поднесена му от неговите по-нисши събратя вместо благодарност за саможертвата в името на тяхното собствено добруване. Много са известните, но още повече са неизвестните дейци и сътрудници на хармонията и светлината в борбата им срещу хаоса и тъмнината. Но на Земята и в Космоса нищо някога случило се и никаква информация не може да се загуби или да изчезне, защото в Пространствените или Акашовите записи всичко е отпечатано трайно и незаличимо. Освен това в Архивите на Бялото братсво са записани имената и заслугите на всички положили усилия и пожертвали нещо от себе си за благото и напредъка на обществото и за еволюцията.

С основаването на Теософското общество през втората половина на Деветнадесетия век и особено с

появата на трудовете на Е.П.Блаватска, се поставя началото на нов етап в дейността на Йерархията на Учителите за възвръщане на изгубените от човечеството ценности и знания на духа. Но липсата на подходящи приемници и продължители след смъртта на Основателката обрича организацията на Теософското движение на упадък. Подобна е участта и на Храма на човечеството, основан от Франчия ла Дю в Калифорния, също под наблюдението и с помощта на Учителите. Но семето е хвърлено и появата на добър плод е неминуемо, въпреки многото плевели и злосторници. Следващата нова духовна вълна е през първата половина на Двадесетия век, в резултат на която на света са дадени книгите на Живата етика или Агни йога. Пряко продължение на тези книги са Записите на Б.Н.Абрамов (Грани Агни Йоги), създадени през периода 1951-1972 г.), получени и при участието на Е.И.Рерих (Матерь Агни Йоги) и Н.К.Рерих (Гуру) вече след напускането им на този свят. Тематичен подбор от записите на Б.Н.Абрамов от 1960-1972 година ние издадохме под заглавие «В подножието на Висшата мъдрост», а след излизането и на тези от 1951-1959 година наоправихме превод на български език на цялата поредица под заглавие «Светлините на Агни йога 1951-1972», които са достъпни за свободно ползване в електронен вид в някои библиотеки, в частност в библиотечния архив «Scribd».

3. Бележки към българския превод на Записите на Б.Н.Абрамов «Грани Агни йоги» под работно заглавие «Светлините на Агни йога»

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това не малко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло

да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал човеците единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите, и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до ривържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите, ти копаеш гроба и на своята собствена религия.”

Суеверието или вярата в съществуването на „свръхестествени“ същества и явления и тяхното почитане за омилостивяване и даряване на сполука съпровожда човеците от зората на тяхното самосъзнание. В началото природните стихии са били възприемани като индивидуални сили (не без основание) и хората са „боготворили“ скритите „същества“, които са ги управлявали, било като могъщи подобия на самите тях или в обликите на известни им животни, или като смесица от животински и човешки облици, при това организирани в същите обществени структури и йерархия, като самите тях. В повечето случаи тези същества или богове, извън силите, с които са разполагали и евентуалното им безсмъртие, по отношение на емоциите и въжделенията си не са се отличавали много от човеците, които са ги почитали и са им се кланяли. Вземете скандинавския, египетския, гръцкия, индийския или който и да било друг

пантеон, и във всичките ще намерите същата структура, йерархия и чувства, каквато е съществувала и при хората. Но с възникването на монотеизма ролята на върховен управител и творец се предоставя на Единния, непознат, неизменен, всемогъщ, всевиждащ, всезнаещ и вездесъщ Бог, като йерархията надолу се запазва в различни варианти, включвайки, примерно в християнството, степените или стъпалата в низходящ ред: Творецът като Троица, сили, архангели, ангели, човеци, животни и растения.

В днешно време една много голяма част от човечеството продължава по инерция ако не и да вярва твърдо, то поне да не търси други източници на знание по основните закони на битието и съзнанието, на материята и духа извън внушаваните му от ранна възраст тезиси или на религията, или на атеизма, т.е. на примитивния материализъм, макар че успоредно с тях и то не под някаква особена забрана, в днешно време се разпространяват и така наречените окултни знания, които дават една много по-логична и осмислена представа за устройството на света и еволюцията на материята и духа. Особено пагубно се отразява на състоянието на човечеството непознаването или игнорирането на такива основни закони на Битието, преподавани от окултизма, като закона за Кармата, закона за Йерархията на силите, закона за полярността на явленията, закона за превъплъщаването и др., което е причина за всички беди и нещастия на човешкия род както в миналото му, така вероятно и в бъдещето му, ако не настъпи значителен обрат в мисленето и поведението на човеците, на първо място в отношенията им към себеподобните и към природата.

Всичките тези, както и много други важни за съществуването на индивида и на обществото закони и правила са били обект на изучаване и разпространяване,

с по-голяма или с по-малка задълбоченост и публичност, от обозначаваните като окултни, съкровени, тайни науки, разбулването на които за масовата публика в Европа и Америка е започнало, ккто вече се каза, в края на 19 век с основаването на Теософското общество и появата на Книгите на Елена Петровна Блаватска. Това е станало възможно с благоволението и решаващата помощ на Пазителите на тези знания от векове, известни като адепти на Световното бяло Братство (Ложа) или като Старши Братя на човечеството, т.е. също хора, но изпреварили значително в своето интелектуално и морално развитие останалата част на човечеството. Това са Учителите, „изпълняващи мисията да съхраняват и преподават на определени избрани от тях дейци Религията на Мъдростта, дадена от Коренната раса на днешното човечество, а не религията на някоя отделна секта, каквито винаги възникват вследствие вътрешните разногласия, разделяне на интересите или пък като резултат от личното тълкуване на ученията, намерени в древни пергаменти“. Публикуването на известен допустим за масата, но напълно дотатъчен за начален тласък на общественото съзнание към подобряване обем от окултните знания е продължило с Посланията на Учителя Иларион, дадени на Организацията „Храм на човечеството“ в САЩ в началото на 20 век, цитат от които беше даден по-горе. От същия Източник, Бялото Братство на Шамбала, което се представя като основна структура на Световната бяла Ложа в наше време, са и Посланията на Учителя Мория, предадени чрез Елена Ивановна Рьорих и известни като Учение на Живата Етика или Агни йога. Пряк продължител на делото на Е.И.Рерих като медиатор на предаваните по умозрителен път знания от адептите на Бялото братство е Борис Николаевич Абрамов, чиито Записи, водени от 1951 до 1972 година, вече са достъпни за човечеството под залавието „Грани

Агни йоги 1951-1972 год“. Тези записи са достъпни в електронен вид и на Български език като „Светлините на Агни Йога 1951-1972 година“. По този начин Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните въжделения, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6) Изложената поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Послания, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал.

Автор: Авузо
През тръни към звездите
Първо издание, Плевен 2023

Редактор: Никола Берчев
Оформление и дизайн корица: Никола Берчев
Издателство:

izdavam.com

ISBN 978-619-162-929-9